

101381

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

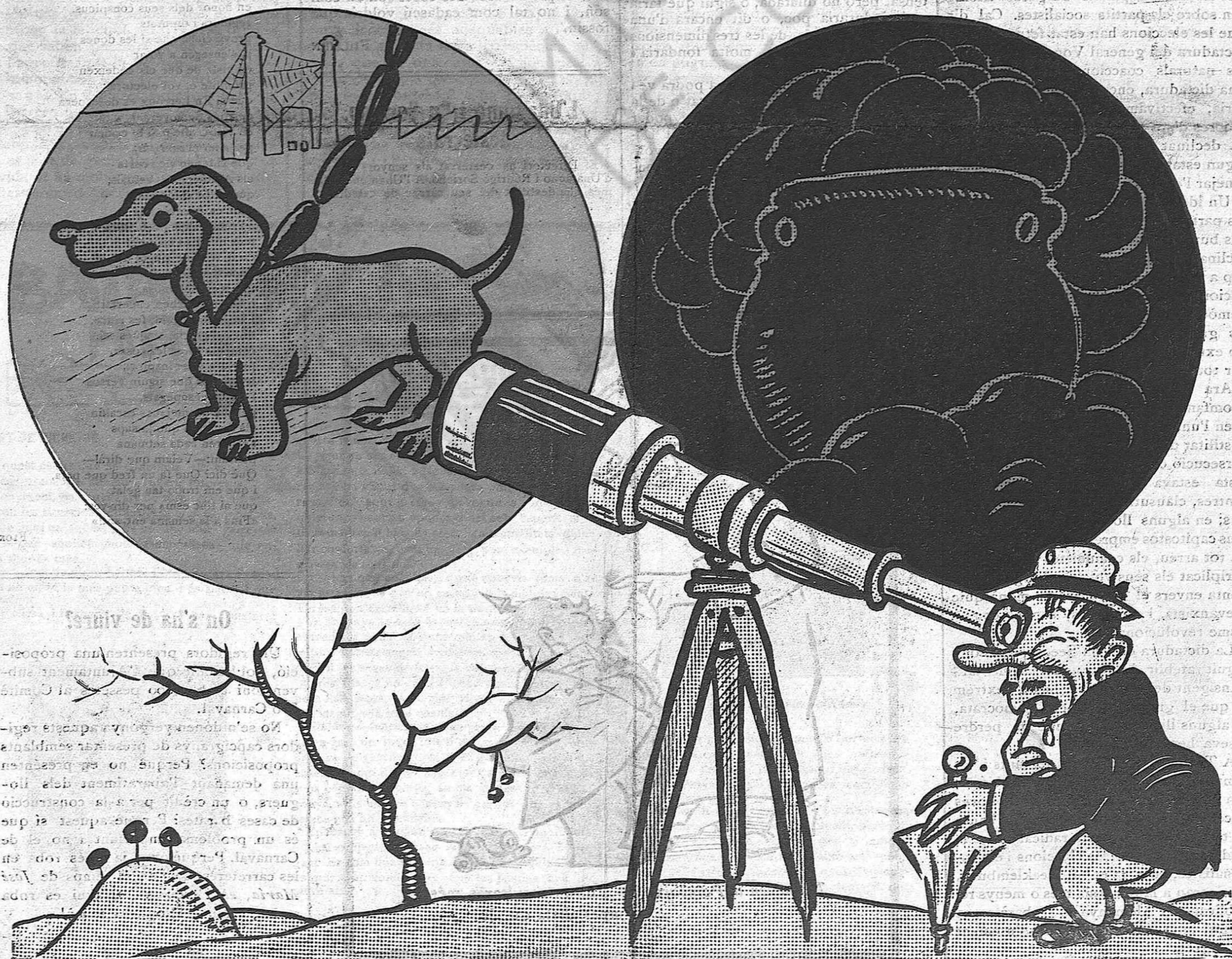
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Entreteniments casolans.—El que es veu i el que no es veu

—“Dónde está la pastora?”

(La solució d'aquí pocs dies. Bona nit i bona hora!)

VAGA D'HEREUS

Heu's aquí una cosa estranya. Abans, els polítics de Madrid, quan no eren al poder, aspiraven a ésser-hi, i miraven els governants com es mira un parent ric que s'espera heredar. Sovint, eren molts alhora els aspirants a hereus. Però ara sembla que els polítics al·ludits, no solament no aspiren a ésser hereus del poder, sinó que fugen de la possibilitat d'ésser-ne. I en fugen materialment. Els uns, com el marquès de Alhucemes, es retiren de la política per a tancar-se en el seu bufet d'advocat. Els altres, com el comte de Romanones, se'n van a passar una llarga temporada a l'estranger. Els altres, en fi com En Maura, no es retiren ni viatgen, però fan el desentès.

Serà que els polítics de Madrid han fet vot de pobresa, i no volen herències ni que siguin tan temptadores com el poder? O és que avui, en aquesta herència hi veuen alguna cosa? O potser algú els ha incapacitat per heredar?

Misteri. Misteri; almenys per a nosaltres. De segur que hi ha una explicació per a aquest enigma. Un dia o altre la deurem saber. I, en darrer cas, ja ens el dirà l'història, que és la gran tafanera.

Eleccions alemanyes

En tres estats alemanys, a Saxònia primer, després a la Turingia i finalment al Mecklemburg, s'han celebrat eleccions per al Landtag, és a dir per al congrés d'aquells Estats. Els partits burgesos triomfen sobre els partits socialistes. Cal dir que les eleccions han estat fetes sota la dictadura del general Von Seeckt, amb les naturals coaccions que comporta una dictadura, encara que sigui transitòria, efectivament transitòria, perquè a hores d'ara el general Von Seeckt, ja ha declinat els seus poders. Però, en algun estat, com a Saxònia, es va simultanejar l'estat de seti i les eleccions.

Un idèntic fenomen s'ha produït en els partits burgesos i en els socialistes. Els burgesos han sofert una accentuada inclinació cap a la dreta, i els socialistes cap a l'esquerra. Els nacionalistes i ultranacionalistes guanyen vots i llocs als demòcrates i populars. Els comunistes els guanyen an els social-demòcrates. Lo extremista venç a lo centrista i com per tot arreu, pateix lo eclèctic.

Ara bé; els dos partits moralment triomfants, i materialment enfortits, sofririen l'un, el nacionalista, una moderada hostilitat del poder, i els comunistes una persecució complerta. El partit comunista estava declarat dissolt; els seus centres, clausurats; els seus diaris, prohibits; en alguns llocs, com Saxònia, els seus capítols empresonats o perseguïts. I a tot arreu, els comunistes han doblat o triplicat els seus vots. La burgesia s'orienta envers el nacionalisme monàrquic i revanxista, i els obrers, cap el comunisme revolucionari.

La dictadura de Von Seeckt, ha aconseguit afeblir la part governamental i transigent del socialisme, fins a l'extrem de que el gran partit social-demòcrata, en alguns llocs està a punt de perdre la seva hegemonia.

A Turingia, té 16 representants i els comunistes 13. Aquesta proporció es fixa en els estats restants. Unes noves eleccions, i el proletariat alemany haurà fet triomfar la tendència radical sobre la moderada. Unes altres eleccions i els nacionalistes, com ja en el Mecklemburg, dominaran a la burgesia més o menys republicana. I Alemanya es trobarà sense centre, amb dues ànimes absolutament enemigues.

No fa molt que un intel·ligent periodista madrileny, assegurava que l'hora perteneixia al centre. No pas a Anglaterra, no pas a Itàlia, no pas a Alemanya, on el puny de ferro ha desvetllat els dos absolutismes: el roig i el blanc.

PARADOX

La llargada

Hi havia molta gent que es creia amb tota la bona fe del món, que l'actuació del Directori militar d'Espanya seria intensa, però no dilatada, o sigui que faria molt i duraria poc, o dit encara d'una altra manera, que, de les tres dimensions tindria molta amplada, molta fondària i poca llargada.

La poca llargada hipotètica podrà venir de dues coses: de la voluntat o de la necessitat; en altres paraules, del poder i del voler. Diguem-ho més clar: el Directori podia durar poc perquè no volgués durar més, perquè no pogués continuar.

Cal confessar que el Directori, fins ara, no té cap obstacle per a la seva actuació. Ha volgut durar més del trimestre projectat, perquè ha cregut que necessitava més temps per a la seva feina. I avui fa l'efecte que, si vol, pot durar

mig any, o un, o dos, o el temps que li sembli. Això significa que durarà fins que li semblarà, sigui perquè s'hagi cansat, sigui perquè consideri acabada la seva feina.

Per passar el temps, o, si es vol, per matar l'estona, alguns bons senyors s'entretenen a calcular quina llargada tindrà el govern del Directori. Per quant n'hi ha? és pregunten. La pregunta és de contestació difícilíssima. Sí, com hem dit, el Directori s'aguantarà al poder tot el temps que vulgui, només els generals que el formen ens podrien dir quan es retiraran. Però ni ells mateixos ho poden dir d'una manera certa i segura. La llargada, en efecte, depèn d'un conjunt de coses i de fets aleatoris, probables i possibles. I en aquestes condicions, és excessiu el voler fer pronòstics amb una mica de fonament. Els càlculs de tal polític o de tal periòdic no tenen més valor, en aquest punt, que els que puguin fer les tiradores de cartes.

El futur pròxim pot encara mig llegir-se. Tenim almenys dos elements per calcular que el Directori no plegarà per ara. Un d'aquests elements és l'acord del Consell permanent de la Mancomunitat governativa de Catalunya convocant l'Assemblea per al dia 20 del vinent mes de març. L'altre és la darrera nota de la presidència del Directori a propòsit de la qüestió de l'Ateneu de Madrid. Amb una mica de nas s'endevina que l'actual període, diguem-ne de bugada, no està prop de la fi, si no venen coses d'aquelles que hom qualifica de inesperades.

Resum: que no es pot calcular fixament la llargada del període directorial, però que per ara i tant continuarà. Si els nostres lectors troben que som poc precisos, els haurem de replicar que no sabem que dir-los. Les coses són tal com són, i no tal com cadascú voldria que fossin.

FULMEN

L'Unamuno i En Soriano, desterrats

El Directori ha desterrat als senyors Miquel d'Unamuno i Rodrigo Soriano. A l'Unamuno, a més, l'ha destituït del seu càrrec de catedràtic.

Napoleón a Poincaré. — A l'últim resultaràs més imperialista que jo!

Fa fred

Cavallers, fa un fred que pela i si va continuant, crec jo que per a escalfar-nos haurem de fer salts mortals. Quan fa fred, això d'escriure és un treball embolat; només agafes la ploma, ja tens els dits enrampats. Trobes el paper que et gela i la tinta com un glaç; la fredor se't comunica de la ploma fins al cap, i el cervell se't posa a l'acte el mateix que un graniat. «Així jo no puc escriure!» Crides fet un carcama!, i si decàs tens estufa la fas encendre a l'instant, amb l'il·lusòria esperança de que el seu benèfic flam posi la temperatura a diset o divuit graus, que és l'escalfor necessària per a poguer treballar. Però l'estufa s'arronsa i res, no hi arriba pas. Llavors agafes la premsa diària i penses: «Veiam si trobo un tema que pugui donar-me un xiquet d'escaït a la sang, o una notícia d'aquestes espantoses que fan el mateix efecte que un got de rom escarxat!» Més la premsa està tan freda com la punta del teu nas: i les notícies que dona són tan poc interessants, que el temps que passes llegint-les després et dol, la veritat: Que si ja ha tornat de fora nostre Puig i Cadafalch, que si un gran banquet prepara la «Defensa Social» en honor dels seus conspicus, regidors i diputats provincials; que si les dones ja s'ensegen a votar en vista de que els cedeixen prompte el vot electoral; que si En Lerroix es desespera desitjós de governar, en veure que mai el criden per a fer el cartipàs; que si tenen vida curta els Ajuntaments actuals; que si l'ABC dedica articles enrevessats a l'estudi dels problemes més difícils i cabdals; en fi, res que pugui dar-te un assumpte original, una idea lluminosa, o bé un truc ben encertat. I tu, mentrestant, fes riure, tingues gràcia, tingues sal, comenta totes les coses, procura estar inspirat; fes versos que siguin versos i xistus ensopegats, perquè bromejant s'escalfin els llegidors que ja saps l'esperen cada setmana pensant: —Veiam que dirà!— Què dic? Què fa un fred que pela, i que em trobo tan gelat que ni tinc esma per dir-vos: «Fins a la setmana ent,ant!»

FLOK

On s'ha de viure?

Uns regidors presenten una proposició, sol·licitant que l'Ajuntament subvencionï amb 2.500 pessetes al Comitè Pro Carnaval.

No se'n donen vergonya aquests regidors capcigrans de presentar semblants proposicions? Perquè no en presenten una demanant l'abaratiment dels lloguers, o un crèdit per a la construcció de cases barates? Perquè aquest sí que és un problema important i no el de Carnaval. Perquè avui ja no es roba en les carreteres, com en el temps de José María, el Tempranillo, avui es roba amb el rebut del lloguer a la mà!

Filosofia barata

Hi ha una manera senzilla, a l'abast de tothom, per a obtenir fàcilment la felicitat. La fórmula consisteix en desitjar una miqueta més d'allò que hom té a la seva mà i fruir lo que té.

El que tot ho vol, i no s'accontenta ni amb un grà menys de lo que vol, és un desgraciat, i ho serà tota sa vida, perquè la gana d'un ambiciós mai serà satisfeta.

A nosaltres ja ens agraden les perdius i els llagostins, però, com que la butxacca no ens hi arriba, ens mengem un plat de sang i fetge i ceba de porc, o uns tallis de rap a la catalana, amb més gust, segurament, del que un ric desgranat troba en els cervells de canari.

Naturalment que a un salta taulells que va fer una modisteta a «La Bohemia» també li agradaria posar torra i auto a la seva conquesta com qualsevol home serio, però estem segurs de que disfruta més ell a «Cà'n Prim» que l'home seriò a la «Villa Meuca» de Sant Gervasi.

Hem d'accontentar-nos amb lo que tenim i anar per més. El que carregat d'il·lusions i escurat de diners no volgués menjar sinó li donaven gall d'indi, i renunciés a l'amor sinó l'obtenia d'una cocot de preu, i no volgués treballar sinó el feien amo, moriria de fam i de fàstic.

El burgès que vol plegar per que el negoci no li deixa més que un deu per cent de benefici; i l'obrer que fins, guanyant-se la vida, viu en constant neguit, perquè no ve el comunisme; l'home que, tenint talla d'agutzil, ha lograt una vara d'alcalde i està descontent perquè no el fan governador; el *corrido* que té una noia maca que l'estima i ambiciona una coupletista que l'engany; tots els que posseïnt un goig real als dits no el frueïxen adelerats per un goig maquinari, són uns poques soltes que no saben aprofitar la felicitat que la vida ofereix als que saben posar mida als seus desitjos i aprofitar tot lo bo que passa.

Un home té gana i té un duro. Al dirigir-se a «Cà'n Cullaretas» per a sopar, veu un lletrero que diu: *Demà es treu*. L'esperança d'un dinar amb xampany al Tibidabo li fa comprar un dècim i a l'endemà es mor de gana. En tots els ordres de la vida hi ha molta gent tan ximple com aquest home del dècim.—JEPH DE JESPES

Diu que anem tan bé!...

Diuen que des de fa uns quants mesos, anem tan bé, però ningú s'ho creu!

I és que no n'hi ha prou amb que ens diguin que anem bé. Ens ho han de provar. Perquè mai creurem que anar bé és anar amb els pantalons reventats, menjant poc o gens, vivint en pisos de vint duros en amunt, que els obrers no podem pagar, o en barraques infectes que les bèsties despreciarien.

Diuen que anem tan bé, però ningú s'ho creu!

L'obrer i l'Escola

Parlar de cultura, així d'una manera genèrica, és cosa massa vaga i tan extensa que es fa gairebé impossible trobar punts de solució immediata. L'anunciació de qüestions universals, és una de les tares de les velles deixuplines de l'escolasticisme on es barrejaven totes les ciències humanes i divines per tal de no resoldre sinó el que deia la fe de cada u. Així mateix, parlar de cultura, com d'un important problema universal, vol dir tant com no resoldre el problema. Avui totes les ciències estan especificades i cada especificació és una ciència nova. La unitat científica només s'assoleix en unes quantes categories absolutes: Raó, Dret, Justícia... Però tots els coneixements dels homes es diversifiquen a l'infinit per anar-se concentrant en un infinit d'objectes i d'objectius morals...

A mida que s'ha anat creant la consciència «obrerista» s'ha vist evolucionar l'Economia Política a ciència social i formar-se l'Higiene, l'Antropologia, l'Arquitectura, l'Estadística, l'Ètica, el Dret com a ciències més adequables a l'estat evolutiu d'aquesta nova consciència humana, que és una categoria històrica...

Com no s'ha creat doncs encara, la Pedagogia obrerista? S'ha parlat molt, massa, de la necessitat d'educar als treballadors. I cada campanya d'aquestes quan no ha precedit unes eleccions, ha produït un «Patronato», o unas cursetas de Doctrina Cristiana.

Els factors socials, les deixuplines

científiques, l'activitat especulativa, és troben prou especialitzats ara, perquè no pugui pensar-se seriosament en la necessitat de formular principis pedagògics que responguin al desig cultural dels proletaris, sinó també en la gravetat de que això no és faci.

El nostre país tant peresós en el progrés espiritual, desconeix quasi per complet l'Universitat popular, l'Escola lliure... Aquest fet negatiu no sorprèn pas gaire, perquè és natural que no es tingui el que no es desitja amb força. Pitjor fóra que tinguéssim Universitats Populares regentades pel Govern o explotades per una empresa o per una «cofradia»,

**

L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra dels treballadors mateixos. Ve't aquí un axioma social que té un corollari evident que no ha sigut, però, formulat amb prou eficàcia. És aquest:

«L'emancipació de l'Escola Obrera ha d'ésser obra dels obrers mateixos»? No veieu com s'aixamplen així les perspectives?

Perquè l'emancipació del treballador no «comença» en el taller, ni en el sindicat, ni en la barricada, sinó en l'Escola, però una Escola seva, ven seva, creada per ell, inspirada en els seus ideals, pastada amb les seves penes i els seus somnis...

El fill del proletari s'educa avui en l'escola burgesa. La dolorosa, l'absurda paradoxa!...

Si contra el predomini confessional s'ha creat l'Escola laica, contra la tirania capitalista cal crear l'Escola obrera, l'Escola socialitzant. L'Escola serà sempre la més ferma barricada que pugui alçar-se.

L'obrerisme en qualsevulla de les seves tendències, té concepcions jurídiques, ètiques, que li són pròpies i que es troben en pugna amb les normes imperants. Que més natural doncs, que inculcar en els esperits infants la doctrina emancipadora?

Quina obra més bella aquesta de sotstreure als nostres fills de les aules burgeses, de fer-los comprendre, des dels primers anys de la vida, la grandesa de l'ideal que tenen de servir per damunt

de tots els sofriments i a despit de totes les tiranies!

Per cada Escola Obrera que s'obris, quantes vagues guanyades sense lluita i quin reconfort més gran per l'ideal!...

GLICINI

El "Centro Recreativo" de la barriada

Rara és la barriada on no hi hagi el seu «Centro Recreativo», mena de casinet on s'hi arrepleguen desenfeïnats, busca-raons i els més estúpids del districte.

I fixeus-s'hi bé amb els que formen els puntals de la societat.

El president acostuma esser-ho un senyor gros, el de més pes, i amb establiment de crèdit, per a respondre de les factures que es paguen a trenta i pico de dies vista, o, millor dit, després d'haver sigut begudes.

El president del «Centro»—i ho fan en castellà perquè fa més fi i dona més importància—és un senyor manya, home que té el cap més gros que els demés de consistori.

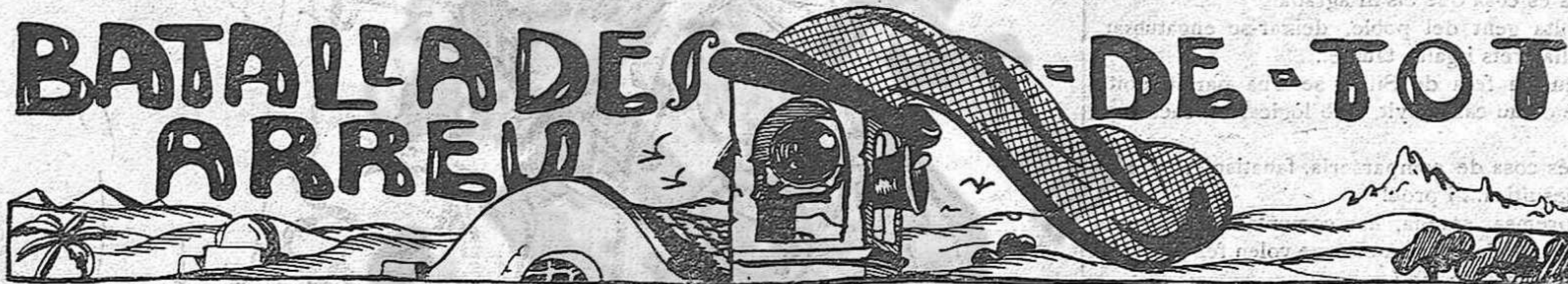
El proposa, i tot s'aprova; s'entén, si la seva dona no hi posa peros; però vaja, tot es fa com ell vol, perquè quan al «Centro» el *debe* puja més que l'*haber* (que passa onze mesos i mig de de l'any) el bon president té prou formalitat per a respondre i pagar.

El secretari és un xicot que té una lletra de segon curs, i lo mateix sap fe'tejar la filla del cafeter, com omplir de faltes d'ortografia el llibre d'actes.

Un dia vareig preguntar-li: Qui les repassa les memòries?

I tot ingènuament va respondre'm: Ningú; no som de compliments ni tiquetes. Per una *atxa més o menos* tots ho veiem amb bons ulls.

El varen fer secretari per dos motius: primer, perquè és de molta empena, i això d'ésser corredor de pells seques dona llustr a l'Entitat, i segon perquè és el *teja-manaja* del jovent, que el fa ballar amb més *salero* que el pobre pianista que hi toca uns balls tan moderns i tan plens de tristesa que les noies es-

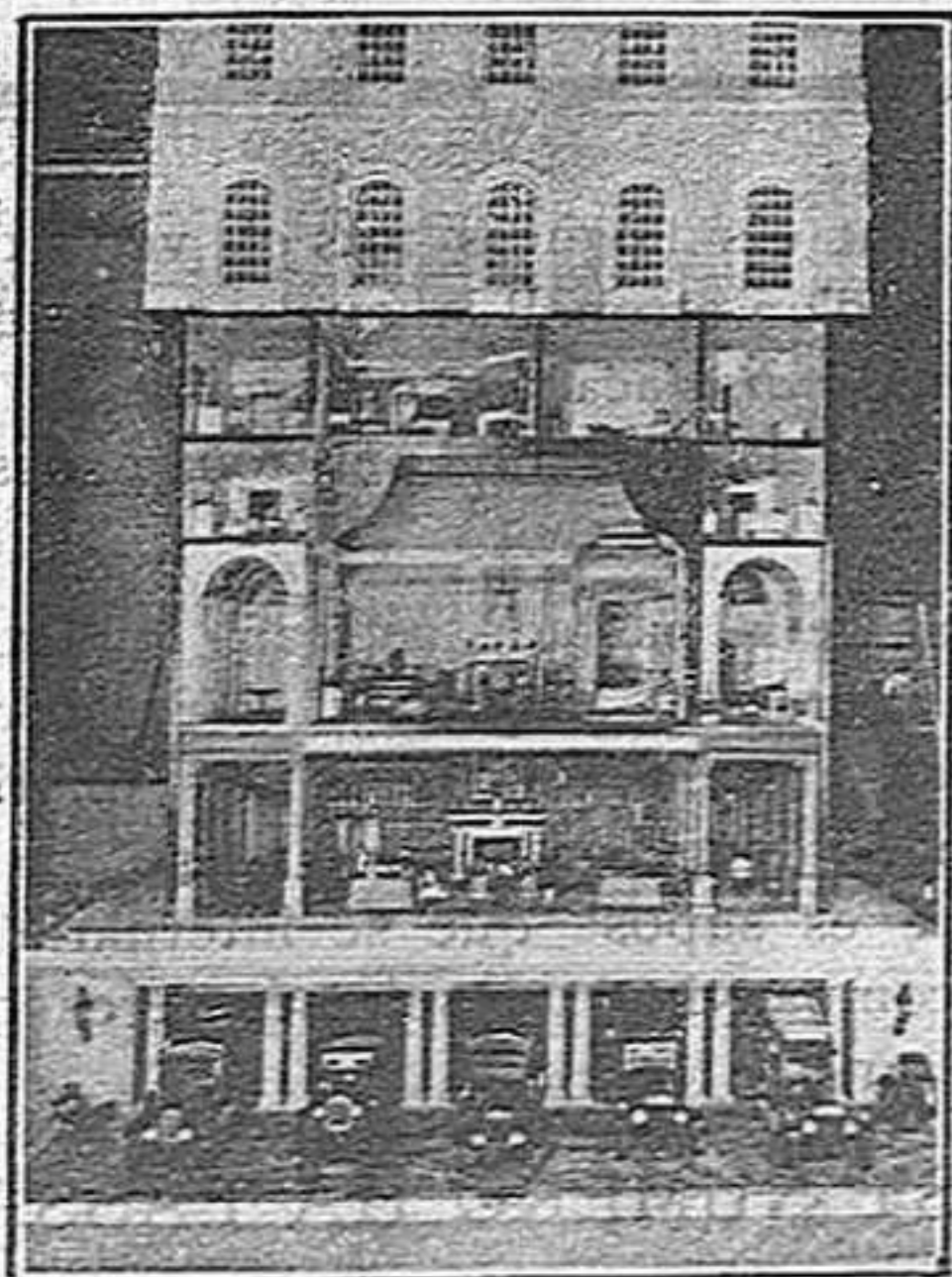
L'ART DE VIURE BÉ

Aquest és art que no coneixem els espanyols. No ens preocupa, ademés. No ens interessa.

Coneixem, en canvi l'art de torear, de torear-ho tot: les situacions difícils, les bones intencions,—que aquí en aquest país no abunden gaire—la gana—que abunda molt—l'estupidesa—que encara abunda més...

Però l'art de viure bé, no. D'aquest art l'espanyol no en té la més petita idea. I és natural que així sigui.

El clima i l'esperit de la raça han conspirat

Projecte de casa moderna anglesa

contra la nostra possible comoditat. L'espanyol ha sigut un ser aventurer i nòmada que ha anat a Flandes, a Itàlia, a Nova Espanya, que ha guerregat i ha viscut d'una manera pintoresca i atzarosa. Però, aquest afany d'aventures, aquesta inquietud, s'haurien apoderat del seu esperit si la terra nativa li hagués ofert les comoditats d'una llar confortable, com ha fet, per exemple, Anglaterra als seus fills?

Creiem que no. Creiem que aquesta fama d'aventures, de la que no escapa ni la mateixa Santa Teresa; tan castellana! no la tindriem.

A Espanya la casa és tan sols un refugi contra el fred i la pluja, talment com en els pobles primitius. L'home anglès aquí no el podem comprendre, ni les seves delícies. A Espanya, ademés dels pobres, que ja no cal dir com viuen, d'una manera llàstima, ni els rics viuen amb aquell confort degut a la seva condició.

Els rics—fabricants, banquers, aristòcrates—viuen amb un luxe ridícul de *quita y pon*, amb un luxe de guardarròpia. I és que ningú els hi ha ensenyat com s'ha de viure per a ésser una persona com cal. I an ells, an els pobres rics d'Espanya, se'ls hi ha d'ensenyar, perquè per si mateixos mai ho apendrien.

En canvi a Anglaterra veïen en els aparadors aquest projecte de casa moderna, severa i elegant. Es com una juguina, com una juguina que us diu: si no voleu viure com les bèsties heu de viure així.

PARLAR AL POBLE

Nosaltres, a Espanya, som enemics del míting d'aquesta cosa ineficà i ridícula que se'n diu

Parlament. En realitat no se'n hauria de dir així. Se'n hauria de dir Xerrament, perquè en aquella gàbia nos'hi parla, s'hi xerra.

I és que nosaltres no podem creure en l'eficàcia

La propaganda dels soviets a Rússia

cia d'un orador professional, com En Lerroux, En Vázquez Mella o qualsevol altre l'loro parlamentaire, i si en l'eficàcia d'un orador improvisat, com Lenin, l'experiendista de Ginebra, com Zinóview, com Trotsky.

Al poble se li ha de parlar, s'ha d'estar en continua i directa comunicació amb ell, però no per a xerrar, sinó per a explicar, per a indicar, per a educar, fins per a exaltar. D'això en tenim un exemple ja clàssic: l'advocat Camil Desmou-lins, aixecant el poble de París en les galeries del Palais Royal.

Un altre exemple: el de Rússia. Rússia aixeca temples en les seves places públiques per a que el poble—que així és Poble amb majúscula—no desfalleixi lluny de la paraula dels seus directors.

I cal recordar, que els directors del poble rus, són aquests homes que han acabat amb l'innoble sharisme i s'han fet acceptar per totes les nacions civilitzades d'Europa que no són totes les nacions d'Europa.

LA VIRTUT DE LA INDIFERENCIA

Es una virtut de la que hem de renegar tots els homes de cor. Indiferents ho són tan sols els egoistes. A nosaltres ens ha de interessar tot, fins el mal. Hem de tenir la nostra ànima fóra del cos, escampada al voltant del nostre cos, susceptible a tot lo que pugui, en bé o en mal extremir-la.

No volguem ésser com aquests burgesos que després de mercadejar innoblement amb la guerra mercadegen amb la misèria. No volguem ésser com ells, perquè llavors sentiríem fàstic de nosaltres mateixos.

—Es barallen per nosaltres... i nosaltres tan tranquils!

(De Lachen Linx, Berlin).

POLITICA ESTRANGERA

peren l'hora de saber si ha agafat la passa per a no sentir-lo més.

El vice-president i el vice-secretari són dues persones que en les Directives fan anar el cap i res més; si veuen que el manyà fica la clau al pany, els demés li fiquen; si diu *nones*, diuen *nones*.

El comptador és el sabater del carrer de Sant Antoni, un home dur com una sola de sabata, però el seu xicot, noi de tretze anys, li apunta tot en net en un llibre més ple d'enganxades de pega que no pas altra cosa.

El més aixirrit de tots és el bibliotecari; és un jove *petri-metre*, mig *dandy*, que du botins per a tapar-se les sabates velles; porta corbata d'artista i un barret de bariton d'òpera de trenta cèntims. Sap de tot i l'escolten com si al «Centro» ell fos l'«*eje*» inspirador. El dia que el casino tingui biblioteca, que serà si a Déu plau d'aquí a mitja centúria i ell no perd l'humor, podrem riure de l'Arús, de l'Universitat i de la Corona d'Aragó. Ell ha llegit (segons diu) des de En Pul de Kok fins a Budaller.

La veritat, val la pena d'ésser soci del «Recreativo».

A la sala hi han penjat als senyors que componen la *puntalada*, amb un marc tot daurat i com una *mesa revuelta*. I no cal dir que el senyor president, com a més de pes i més *pagano*, és el cap més gros, doncs està al mig com Nostre Senyor, rodejat de tots els àngels del «Centro».

Quan entra la senyora Reparada—llur esposa—clava desseguida l'esguard a la penjarella aquella de la sala i fa un sospir que li surt del cor.

Ara pensen fer-lo soci honorari, perquè un «Centro» sense l'honorari, és com una missa sense capella.

I faran un banquet esplèndid de tres pessetes; un *jazz-band* de sala i alcova tocarà coses més noves que l'actual filarmònic mestre i no es parlarà d'altra cosa que de l'honor del president...

Aquest va prometre que el dia que la Directiva prengui l'acord, regalarà a l'Entitat una ferradura de plata, que dedicarà als socis.

Jo vareig quedar sorprès de l'obsequi i li diguí:

—Què en farem de la ferradura, senyor Puntal?

—Com que diuen que porten sort, la penjarem darrera la porta del cafè perquè així no hauré de bestreure tantes pessetes dels geps i tal vegada podrem engrandir el local, fent-hi a la saleta un pis, reformes al teatre, que cau de tronat, i comprar mitja dotzena d'escupidores per a recollir-hi les *borilles*, que bona falta hi fan.

No hi ha res més deliciós ni més ridícul que un «Centro» de barriada. Fixeu-s'hi bé i em donareu la raó.

JULI MONTSERRAT

REPICS

Llegeixo en un diari local:

«El senyor Quiñones de León ha ofert un banquet al senyor Poincaré, el qual no hi ha assistit per estar un xic refredat. Ha prés part a la festa la famosa ballarina i cupletista *La Argentinita*».

Estic segur que quan En Poincaré va enterar-se'n es devia penedir de no haver anat a l'àpat.

Per a un home refredat és remei radical una artista com *La Argentinita*.

Ha circulat per la premsa la trista nova de que l'excel·lent pintor, En Lluís Graner, estava agonitzant en un Hospital de Nova York, al qual tingué d'ingressar per manca de recursos.

Pobre Graner! Havia tingut els seus jorns de glòria, havia guanyat diners pintant, havia sentit fonament a l'Art...

Heu's aquí un personatge ben real per a ésser afegit a *Els emigrants*, de l'Ignaci Iglesias.

Es altament escandalós que els *mossens* que ascendeixin a rectores rurals es facin fer una entrada a so de bombos i platerets, com si arribés un Cardenal o un Nunci.

Si el senyor Bisbe fos persona recta i seriosa, no permetria l'escandalós cas que ha passat a Sitges, on com si fos el present rector una figura *torera*, o *enlairada*, es presentà en mig d'una re-

—Com és, papà, que a França en les pistes de glaç, quan hi ha perill posen la bandera anglesa?
—Perquè així no hi sigui a temps ni el combregar!

buda ben preparada, a tall del famós personatge de *El rey que robó*.

A nosaltres ens plau el teatre, on les escenes són reals i justes; però veure un sàinet a la terra del nostre bon Rusiñol, és cosa que ens causa més aviat fàstic que altra cosa.

L'humilitat, si Crist l'hagués practicada així, avui estaria desacreditada.

Però es veu que a certs *mossens*, això de la pantomima és cosa que els hi agrada.

I molta gent del poble, deixar-se engatusar per pollastrets i galls, també...

D'aquesta feta de Sitges se n'ha parlat molt, perquè és un cas renyit, amb lògica, del sacerdotisme...

Tot és cosa de comparsaria, fanatisme, preparació, jesuítica... i prou!

La premsa, serena, ha comentat el fet amb força deixuplina contra els que volen fer combregar amb rodes de molí...

El marquès de Cortina torna a ésser a la *Villa del Oso*.

Hi assistiren molts ex ministres i persones de posició.

No hi pogueren concórrer-hi els plorats Domínguez i Cervera...

Naturalment.

Hi ha que veure el *Carmel* en dies de pluja. Això no no és un *carmel*, és un llapiçós de fang, que ni el mateix Sant Pere hi passaria, encara que anés amb sandàlies.

Això i quedar tota la part alta que va al Coll a les fosques, molts dies per l'abandó del qui es cuida dels llums, ofereix un aspecte semi-africà, que ens recorda la guerra passada.

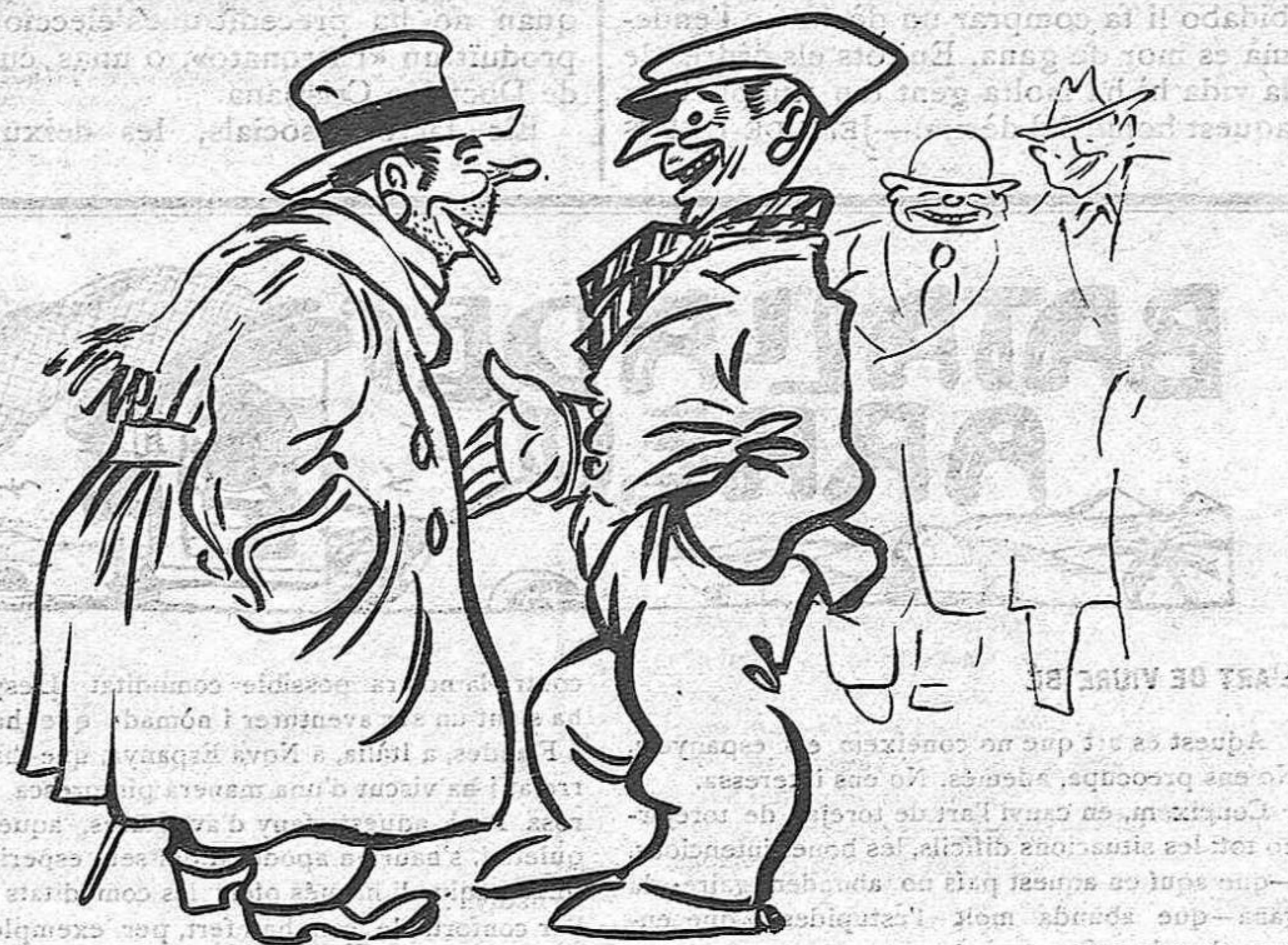
Si l'actual Ajuntament no fa tasca per a que les barriades sien transitables i comunicables l'una amb l'altra, ens resultaran uns regidors *pínsauts*.

Actualment, tot Vallcarca està sense numeració; els carrers fets muntanyes; el tramvia deixa a una hora lluny dels carrers habitats; les habitacions sense higiene, i per postres a cada carrer un floc d'escómbries, que converteixen aquest lloc amb un paradís bestial.

Recomanem que si un dia un amable llegidor de *L'ESQUELLA* és perd, que no ho faci pas en aquest indret, perquè nosaltres ni cap ser vivent el trobarà, perquè entre el llot, la deixadesa municipal, l'oblit de les autoritats i la foscor dels carrers, Mcra d'Ebre, Santuari, Camí dels Garrofers, i altres vies per l'estil, allò és les *pampes*...

Volíem fer-hi una torra prop de Lourdes... Però

El fred d'aquests dies

—Què ma dises del frio?
—Ca quieras que ta diga, ha venido tan de golpe!
—Naturalment, hombre, naturalment! A nosotros todo nos viene de golpe!

preferim més instal·lar-la prop del Morrot... Més tranquil·la i més tètrica... però altament econòmica.

El rector de l'Universitat de Barcelona, el senyor Martínez Vargas, anà a Girona a visitar els grups escolars.

Li feren una arribada solemne, assistint-hi, a més de les autoritats oficials, les més oficials, el jefe de l'estació i el que carrega els bultos i els factura.

Déu-n'hi-doret.

Tornen a pujar els lloguers. Ben fet que fan els propietaris.

El dia que es formin els *Sindicats vius* que no vulguin ésser *primos* (primos amb el sentit d'ésser tous, eh, senyor censor)? allavors s'acabaran aquests abusos.

No pagant els lloguers tots els veïns d'un carrer en cas d'un atropell a qualsevol dels associats del *Sindé*, s'acabava desseguida.

Però... ara? Ens està bé per tous i gossos peters.

El dijous de la passada setmana fou trobat un fetó a la riera de Magòria i el recolliren uns obrers que anaven a llurs tasques quotidianes. Al destapar-lo veieren que era mort.

La mare es suposa que se internaria cap al bosc, en companyia de les demés feres que devien esperar-la.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona